

ради голѣмитѣ снѣжни виелици, очитѣ на много крави се повредили и понеже не виждали, често се заблуждавали изъ запустѣлитѣ краища. Кравитѣ много лесно свикнали съ очилата и сега имъ било добре, едно защото добре виждали, друго — защото ги пазели отъ блѣсъка на снѣга и отъ вѣтъра.

Въ нѣкои краища на Сибиръ и конетѣ носѣли очила по сжщата причина.

Цвѣтенъ снѣгъ. Цвѣтенъ снѣгъ! Това изглежда невѣроятнo. Ние сме свикнали да виждаме само бѣлъ снѣгъ. Но по високитѣ бърда на Югозападна Персия е намѣренъ и червенъ снѣгъ. Намѣренъ е и синъ, жълтъ, лилавъ и др.

Въ началото се е мислило, че цвѣта на този снѣгъ иде отъ части на разни цвѣтя. Но сетне се е дошло до заключение, че въ снѣга се намиратъ разни животинки, които изпусчатъ тая боя, отъ която е обaгрeнъ снѣга. Това е много чудно, но такава е природата.

Царица Зима.

Царица Зима извика своя вѣренъ слуга — Вѣтъра и му каза: — Изчисти навредъ земята, че скоро ще пристигна.

Вѣтърътъ грабна метлата. Мете и кръстосва като лудъ гората, хули безмилостно листата, за дето не сж още окапали, та той сега трѣбва да се мжи.

Горкитѣ листа! Тѣ толкова се изплашиха, че изведнажъ пожълтѣха и започнаха да падатъ.

Тогава Царица Зима извика дѣдо Снѣжко.

— Сега ти, дѣдо Снѣжко, килимъ бѣлъ постели и дърветата окичи!

Разпери бѣли килими дѣдо Снѣжко и покри земята. Дърветата, окичени до върха, се готвѣха за голѣмо тържество.

Нощъ. Месечко се показва сребристъ и чистъ и прѣсна свѣтлина върху украсената гора.

Отъ къмъ върха на планината се зачу весель звънъ на шейна. Захвърчаха снѣжинки и затанцуваха въ нощта.

— Какво ли е това? — шепнѣха си дървесата и извишаваха клони.

И чудо! Царица Зима се спущаше отъ планината и летѣше като стрела къмъ земята.

Фреди Й. Табахъ,

І кл. Нѣмското училище — Пловдивъ.